

Θέση πάνω στο παλαιστινιακό ζήτημα.

Πηγή : [Unity](#)

Η σιωνιστική αποικιοκρατική πολιτική, που στηρίζεται με κάθε μέσο από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις τις οποίες ταυτόχρονα και εξυπηρετεί, έχει υποτάξει την Παλαιστίνη. Μια πολιτική που καταβάλλει συνεχώς κάθε προσπάθεια στον εκτοπισμό των γηγενών πληθυσμών από την περιοχή που ελέγχει, ή τουλάχιστον στην συγκέντρωσή τους σε οριοθετημένα και ελεγχόμενα εδάφη.

Μερίδα παλαιστινίων γλύτωσε τις κρατικές προσπάθειες αποκλεισμού τους και έγιναν ισραηλινοί/ές πολίτες, βιώνοντας όμως διακρίσεις από τη νομοθεσία και τις συνηθισμένες τακτικές του κράτους. Το ισραηλινό κράτος εμμένει σε μέτρα που στοχεύουν στην απαλλοτρίωση των παλαιστινιακών εδαφών. Πρόσφατα αυτά τα μέτρα επικεντρώνονται στο σχέδιο Prawer¹ για το Negev, το οποίο ανασύρει τον σχεδιασμό του 1970 για τον «εξιουδαϊσμό της Γαλιλαίας», και στα γεγονότα της «Ημέρας της Γης»² (30 Μαρτίου 1976).

Ένα άλλο τμήμα των παλαιστινίων ζει υπό στρατιωτικό καθεστώς σε εδάφη που κατέλαβε το ισραηλινό κράτος το 1967. Οι ισραηλινές στρατιωτικές αρχές έχουν τη εξουσία να μετατοπίζουν πληθυσμούς σε ελεγχόμενα εδάφη εντός της ισραηλινής επικράτειας. Καταλαμβάνοντας όλο και περισσότερα παλαιστινιακά εδάφη, το ισραηλινό κράτος μπορεί να ελέγχει την οικονομική ανάπτυξη των παλαιστινίων, την κυκλοφορία τους καθημερινά, τις συναθροίσεις τους και τον δημόσιο λόγο τους, καταστέλλοντας με διάφορα μέσα την παλαιστινιακή αντίσταση στον ισραηλινό εποικισμό και κατοχή. Ωστόσο, πρέπει να σημειωθεί ότι στην Παλαιστίνη λειτουργούν δύο χωριστές οικονομίες : οι παλαιστίνιοι/ες στις περιοχές που κατακτήθηκαν το 1948 είναι πλήρως ενσωματωμένοι/ες στην ισραηλινή οικονομία – ως εργαζόμενοι/ες με διακρίσεις στους μισθούς και ως κάτοικοι των πόλεων και των χωριών που πάσχουν από οικονομική υπο-ανάπτυξη, και ένα σημαντικό ποσοστό παλαιστίνιων εργάζονται στην Δυτική Όχθη για ισραηλινά αφεντικά ή για τις τοπικές εμπορικές επιχειρήσεις, οι οποίες πωλούν τα προϊόντα τους στην ισραηλινή αγορά (είτε στους εποικισμούς στη Δυτική Όχθη είτε στην επίσημη επικράτεια του ισραηλινού κράτους). Οι περισσότεροι/ες από τους παλαιστίνιους/ες που έχουν εκδιωχθεί, καθώς επίσης και πολλοί/ές από εκείνους/ες που γλύτωσαν την απέλαση και μετατόπιση σε ελεγχόμενες περιοχές, ζουν ως εσωτερικοί/ές πρόσφυγες– είτε στα εδάφη που κατακτήθηκαν το 1948 είτε το 1967, ή σε γειτονικές χώρες.

Μέχρι σήμερα οι παλαιστίνιοι/ες έχουν αντισταθεί στη μετατόπιση, στην καταπίεση και την εκμετάλλευσή τους. Αναλόγως την περιοχή, η αντίστασή τους εκδηλώνεται με διάφορες μορφές : κάποιες μορφές αντίστασης είναι οι διαδηλώσεις ή οι συμβολικές ενέργειες, κάποιες άλλες είναι οι άμεσες δράσεις. Κάποιες μορφές αντίστασης είναι ένοπλες, κάποιες μη βίαιες, κάποιες βίαιες αλλά χωρίς όπλα. Οι δράσεις της παλαιστινιακής αντίστασης δεν συνεπάγονται αυτόματα την συνεργασία με ισραηλινούς/ές ακτιβιστές/ίστριες που αντιδρούν στην σιωνιστική πολιτική, αλλά κάποιες ομάδες συνεργάζονται μαζί τους. Η πολυδιάστατη αντίσταση της παλαιστινιακής εργατικής τάξης όλα αυτά τα χρόνια έχει πετύχει κυρίως την μερική ανάσχεση της γενικευμένης καθυπόταξής της από το ισραηλινό κράτος, αλλά δυστυχώς δεν μπορεί να γυρίσει το χρόνο πίσω.

Δεν συμεριζόμαστε την ψευδαίσθηση μερικών παλαιστινίων και ισραηλινών εργαζομένων, ότι δηλαδή πρέπει να γίνει αποδεκτή η «λύση των δύο κρατών». Η διχοτόμηση της Παλαιστίνης σε δύο κράτη είναι η επιδίωξη εδώ και περίπου εκατό

1 Το ισραηλινό κράτος επιδιώκει να πάρει πλήρως στα χέρια του 800.000 στρέμματα στη Naqab (νότια κατεχόμενη Παλαιστίνη). Το σχέδιο Prawer είναι στην ουσία ένα νομοσχέδιο το οποίο ψηφίστηκε από την σημερινή κυβέρνηση για μία μαζική απέλαση των αράβων βεδουίνων στη Naqab, έρημο στα νότια του ισραηλινού κράτους. Το σχέδιο αυτό θα έχει ως αποτέλεσμα τη καταστροφή 35 "μη αναγνωρισμένων" χωριών αλλά και την εκδίωξη 70.000 κατοίκων, οι οποίοι ζουν σε αυτά τα μέρη εδώ και αιώνες. Το ισραηλινό κράτος θεωρεί τους κατοίκους, καταπατητές της γης για χρόνια, έτσι ώστε να αρνείται την πρόσβαση των πολιτών στις κρατικές υποδομές, όπως νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, αποχέτευση, την εκπαίδευση, την υγειονομική περίθαλψη και τους δρόμους. Ο σκοπός αυτού του σχεδίου είναι η οικοδόμηση στρατιωτικών κέντρων αλλά και νέων οικισμών, βέβαια αυτό θα έχει και ως αποτέλεσμα μεγάλη οικολογική καταστροφή.

2 Το 1976 οι παλαιστίνιοι/ες, απαντώντας στην ανακοίνωση του ισραηλινού κυβερνητικού σχεδίου για την απαλλοτρίωση χιλιάδων στρεμμάτων γης για κρατικούς σκοπούς, διοργάνωσαν γενικές απεργίες και πορείες σε αραβικές πόλεις από τη Γαλιλαία έως το Negev. Στις συγκρούσεις που ακολούθησαν με τον ισραηλινό στρατό και την αστυνομία, έξι άοπλοι παλαιστίνιοι σκοτώθηκαν, περίπου εκατό τραυματίστηκαν και εκατοντάδες άλλοι συνελήφθησαν.

χρόνια, των παγκόσμιων δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένων της Βρετανίας, της Γαλλίας, των ΗΠΑ και της ΕΣΣΔ. Αυτό είναι ένα μέρος της γενικής παρέμβασής τους στη Μέση Ανατολή, η οποία είναι καταδικασμένη σε αδιέξοδο, στην επικράτηση απολυταρχικών καθεστώτων, στη διαιώνιση εθνικιστικού και θρησκευτικού μίσους και σε πόλεμο, παρακλώνοντας την οικονομική και πολιτική ανάπτυξη που επιθυμούν οι κάτοικοι της περιοχής. Η δημιουργία ενός παλαιστινιακού κράτους, αν διατεθεί το 15% ή το 25% του εδάφους της Παλαιστίνης που τελούσε υπο βρετανική κυριαρχία, δεν θα επιλύσει τα θεμελιώδη προβλήματα της χώρας, και σίγουρα δεν θα «τερματίσει τη σύγκρουση»: στην καλύτερη περίπτωση θα είναι ένας συμβιβασμός μεταξύ της ισραηλινής καπιταλιστικής ελίτ και του καθεστώτος της Παλαιστινιακής Αρχής με το οποίο συνεργάζεται. Οι τοπικοί παράγοντες θα αποκτήσουν το προνόμιο να καταπιέζουν και να εκμεταλλεύονται άμεσα τον παλαιστινιακό πληθυσμό για δικό τους όφελος αλλά και προς όφελος ξένων συμφερόντων.

Είναι αλήθεια, ότι η αποχώρηση του ισραηλινού κράτους από τα εδάφη που κατέλαβε το 1967 θα αναχαιτίσει τις άμεσες διαδικασίες κατάσχεσης γης και την καταπίεση των παλαιστινίων που ζουν εκεί υπό την κυριαρχία των στρατιωτικών δυνάμεων του ισραηλινού κράτους. Θα μειώνει, κατά πάσα πιθανότητα, την τριβή και τις αντιπαραθέσεις μεταξύ των κατοίκων της Δυτικής Όχθης και της Λωρίδας της Γάζας με τους ισραηλινούς στρατιώτες και τους εποίκους, καθώς και τις ισραηλινές στρατιωτικές επιθέσεις, οι οποίες αναζωπυρώνουν το διάχυτο μίσος και τον εθνικισμό μεταξύ κατακτητών και κατακτημένων. Η αποχώρηση αυτή μπορεί επίσης να καταστήσει δυνατή μια περιορισμένη επιστροφή των προσφύγων στα εδάφη του παλαιστινιακού κράτους. Ωστόσο, η συμφωνία για την ίδρυση ενός παλαιστινιακού κράτους θα παραχωρούσε στο ισραηλινό κράτος τη διεθνή νομιμοποίηση των κατακτήσεων του στον πόλεμο του 1948 και την Nakbah – δηλαδή τον εκτοπισμό εκατοντάδων χιλιάδων (τώρα εκατομμυρίων) παλαιστινίων. Μια τέτοια συμφωνία θα ενισχύσει την οικονομική πολιτική του διαχωρισμού μεταξύ των δύο τμημάτων της χώρας, όπου και στα δύο υπάρχουν παλαιστίνιοι/ες, καθώς και τον διαχωρισμό μεταξύ των δυο λαών, του εβραϊκού και του αραβικού. Αυτό θα εμπόδιζε τον αγώνα για μια δίκαιη λύση στη συνεχιζόμενη αντιπαραθέση με τη σιωνιστική πολιτική - της οποίας τα κύρια θύματα είναι οι παλαιστίνιοι/ες εργάτες/ριες, αλλά που βλάπτει επίσης με διάφορους τρόπους και εβραίους/ες εργάτες/ριες μέσα στο ισραηλινό κράτος. Όσο οι πρόσφυγες δεν έχουν επιστρέψει και δεν έχουν ανακτήσει αυτά που τους στέρησαν, όσο το εθνικιστικό - σιωνιστικό καθεστώς - το οποίο αποκλείει, διαχωρίζει και καταπιέζει τους/τις παλαιστίνιους/ες - εξακολουθεί να υπάρχει, δεν πρόκειται να υπάρξει «παύση της σύγκρουσης».

Άλλα τμήματα εργαζομένων, ιδιαίτερα μεταξύ των παλαιστινίων, υποστηρίζουν τη δημιουργία ενός δημοκρατικού κράτους για όλους τους κατοίκους σε Παλαιστίνη-Ισραήλ.

Η δημιουργία ενός ενιαίου δημοκρατικού κράτους, μπορεί να παρέχει ίσα πολιτικά δικαιώματα σε όλους τους πολίτες του και να θέσει τέλος στην επίσημη θεσμική διάκριση εναντίον των παλαιστινίων. Θα επιτρέψει πολύ πιθανόν την επιστροφή των προσφύγων. Επίσης, για να γίνει δυνατή η σύσταση ενός τέτοιου κράτους θα πρέπει να διαλυθεί το κράτος του Ισραήλ αλλά και η Παλαιστινιακή Αρχή, κάτι που έρχεται σε ρήξη με τα συμφέροντα και τις επιδιώξεις των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Έτσι, το πρόγραμμα αυτό βασίζεται σε ένα μέτρο ελπίδας σε αντίθεση με την απελπισία και τη συναίνεση στην υπάρχουσα πολιτική πραγματικότητα.

Ωστόσο, η ελπίδα αυτή είναι λανθασμένη, διότι εφόσον η καπιταλιστική-σιωνιστική ελίτ που κυβερνάει το ισραηλινό κράτος δεν έχει ηττηθεί, το μόνο κράτος που μπορεί να επιτευχθεί είναι το ήδη υπάρχον. Ακόμη και αν θα μπορούσε να πετύχει η προσπάθεια για τη δημιουργία ενός ενιαίου και δημοκρατικού κράτους, ας μην ξεχνάμε ότι τα κράτη γενικά, και ιδίως τα δημοκρατικά κράτη, είναι πολιτικά μορφώματα που συστήνονται και διατηρούνται από άρχουσες τάξεις μειονοτήτων, για την συντήρηση των συστημάτων καταπίεσης και εκμετάλλευσης των εργαζομένων. Η έκφραση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης ποικίλλει και γίνεται όλο και πιο εκλεπτυσμένη στις αναπτυγμένες χώρες, αλλά η θεμελιώδης της ρίζα δεν εξαφανίζεται ούτε για μια στιγμή. Σε μια τέτοια κατάσταση οι παλαιστίνιοι/ες και εβραίοι/ες εργάτες/ριες θα ζουν σε μια κοινωνία όπως αυτή της Νοτίου Αφρικής, όπου μια μικρή μειοψηφία λευκών καπιταλιστών και των μη λευκών πρόσφατων συνεργατών τους, κατέχουν τα μέσα παραγωγής και τη γη, και οι πολυεθνικές εταιρείες απολαμβάνουν τα μεγαλύτερα προνόμια.

Επιβεβαιώνουμε εκ νέου το συμπέρασμα των πολιτικών μας προγόνων στον αγώνα: Η ήττα της καπιταλιστικής-σιωνιστικής άρχουσας τάξης και της στρατηγικής του εποικισμού και των κατασχέσεων παλαιστινιακής γης, απαιτεί μια βαθιά κοινωνική επανάσταση, όχι απλώς μια πολιτική επανάσταση, αλλά μια αναμόρφωση των σχέσεων παραγωγής και όλων των άλλων θεμελιωδών κοινωνικών σχέσεων. Επιπλέον, εκτιμούμε ότι μια τέτοια επανάσταση θα είναι δυνατή μόνο

σε περιφερειακή κλίμακα, σε πολλές γειτονικές χώρες ταυτόχρονα και όχι μόνο στο γεωγραφικό χώρο Παλαιστίνης - Ισραήλ. Μόνο ένας τέτοιος μετασχηματισμός θα καταστήσει δυνατή την οικοδόμηση μιας μη απολυταρχικής κοινωνίας απαλλαγμένης από την εκμετάλλευση, στην οποία η ελευθερία, η ισότητα και η αλληλεγγύη θα επικρατήσουν πραγματικά και το συσσωρευμένο εθνικιστικό μίσος θα διαλυθεί.

Μαζί με όσα ειπώθηκαν παραπάνω, ας αναφέρουμε και το προφανές : Θα συνεχίσουμε να συμμετέχουμε, ως οργάνωση αλλά και ατομικά, μαζί με τους/τις παλαιστίνιους/ες κατοίκους της Δυτικής Όχθης, με ισραηλινούς/ές και άλλους/ες ακτιβιστές/ριες, στον καθημερινό αγώνα ενάντια σε όλες τις πτυχές της κατοχής και της καταπίεσης στα κατεχόμενα εδάφη του 1967. Θα στηρίξουμε και θα συνεργαστούμε όσο καλύτερα μπορούμε με τον αγώνα των κατοίκων της Γάζας ενάντια στις επιθέσεις του ισραηλινού κράτους και στην ισραηλινό-αιγυπτιακή πολιορκία. Και θα είμαστε ενεργοί/ες εντός των συνόρων του 1948 ενάντια στις διακρίσεις, την καταπίεση και την εκδίωξη των παλαιστινίων εργατών/ριών που έχουν ισραηλινή υπηκοότητα.

Unity-Ahdut-Al-Wihdeh, αναρχοκομμουνιστική οργάνωση σε Ισραήλ/κατεχόμενη Παλαιστίνη

Απρίλης 2014

Μετάφραση – επιμέλεια : Αναρχική Συλλογικότητα m(A)nifesto